

Het verrassinkje

(Frau am Steuer, Abenteuer?)

Blijspel in drie bedrijven

door

BERND SPEHLING

vertaling

An van Kessel

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HET VERRASSINKJE - FRAU AM STEUER, ABENTEUER?** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **BERND SPEHLING** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

**Copyright: © 2005 by Bernd Spehling
Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv**

**Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl**

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **9** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Arnold - heer des huizes, ofschoon dat erg overtrokken is; eigenaar-directeur van de firma Hagendoorn, met voorliefde voor knappe vrouwelijke medewerkers

Sigrid - zijn echtgenote, die dat een doorn in het oog is, en hem het verbod oplegt nog meer vrouwelijk personeel in dienst te nemen

Hayo - hun beider zoon, beroepsstudent en trachtend, de tijd tussen studeren en met pensioen gaan, zo kort mogelijk te houden

Fons - vriend van Arnold, doodgoeie vent; niet direct simpel, maar wel vaak moeilijk van begrip; hij schakelt niet zo best

Dorien - zijn vrouw en tevens de vriendin van Sigrid; zonder kapsones en, evenals haar man, met het hart op de juiste plek

Pukkel - psychiater, door Arnold geëngageerd, niet, omdat hij zoiets nodig heeft, maar omdat het in zijn kringen tot de goede toon behoort

Babet - au-pair-meisje; bij de familie Agendoorn in uis, om zich de Nederlandse gebruiken en taal elemaal eigen te maken; spreekt met Frans accent

Sacha - door Arnold, achter de rug van zijn vrouw om, in dienst genomen als zijn chauffeuse; geen wonder dus, dat het een aantrekkelijke verschijning is

Lucas - huisbediende bij de Hagendoorns, met langjarige ervaring, en dus altijd wetend hoe laat het is, ook als de klok dertien slaat

Wieland - boekhouder bij de firma; van ietwat oudere jaargang en inslag; trachtend zijn onbezonnen werkgever in het gareel te houden

Pukkel en Wieland kunnen door een en dezelfde acteur gespeeld worden.

DECOR:

Het verhaal speelt in een woonkamer op betere stand, er zijn geen tussentijdse decorveranderingen nodig en de toestand wordt beschreven, gezien vanuit de zaal. In de korte kant links voren een open doorgang naar de gang, c.q. voordeur. Links achter een raam. In de korte kant rechts voren, deur naar de eetkamer. Rechts achter deur naar de slaapkamers. In de brede achterwand, overwegend links, deur naar de keuken. De inrichting van het vertrek kan naar eigen goeddunken. Een bank, eventueel 'n paar fauteuils en voorzettafeltje, 'n gewone tafel met enkele stoelen, een kast en/of dressoir etc. Het een en ander ook afhankelijk van de beschikbare ruimte. Dat wil zeggen: als het makkelijker spelen is zonder tafel en stoelen, mogen die gerust vervallen, omdat ze weinig functioneel zijn. Maar het algehele beeld moet wél gedistingeerd zijn. Verder dient in het vertrek ook een telefoon voorhanden te zijn.

EERSTE BEDRIJF

Lucas, in dienstkleiding, en Babet, met schortje voor, op uit keuken; zij met een dienblad, waarop borden, bordjes en bestek, dat door Lucas met en met in de kast wordt opgeborgen.

Lucas: Voor de maaltijd straks hoef ik gelukkig maar met drie personen rekening te houden. De familie Hagendoorn ontvangt vandaag geen gasten.

Babet: Komt et vaker voor, dat monsieur (*uitspraak mesjeu*) Agendoorn mensen van de zaak thuis ontvangt?

Lucas: Ja, zo voor en na. De verhouding tussen hem en z'n personeel, vooral het vrouwelijke, mag men op z'n minst zeer hartelijk noemen.

Babet: Dat eb iek ondertussen ook al geconstateerd.

Lucas: Hoe moet ik dat verstaan, Babet?

Babet: Als iek zo vrij mag zijn et op te merken: et is mij opgevallen aan de wijze van afscheid nemen.

Lucas: Dit kan ik toch eigenlijk niet meer zo precies volgen.

Babet: Iek vind, dat men ier in Nederland goed kan opmaken in welke mate de veroudering van de een tot de ander is. Et begroeten en afscheid nemen bij ons in Frankrijk gaat altijd gepaard met een kusje links en rechts. Monsieur Agendoorn geeft echter voorkeur aan de klassieke anddruk, of een klap op de billen, zoals gisteren nog bij een medewerkster, die ier even langs is geweest.

Lucas: Weet je, Babet, dat zijn eigenlijk dingen, waarvan wij geacht worden ze niet op te merken. De intermenselijke omgangsgewoonten, die meneer met betrekking tot zijn medewerkers doorgaans pleegt te hanteren, zijn nu eenmaal geanimeerd van aard, en bovendien inniger dan mevrouw Hagendoorn lief is.

Babet: Oui, iek begrijp. Monsieur Agendoorn zou, tijdens et beroepenraden op de tv, de klap op de billen betitelen als een typische andbeweging.

Lucas: Waarom denk je anders, dat hij het aannemen van elk nieuw personeelslid tegenwoordig eerst met z'n vrouw moet bespreken? Sinds enige tijd mag hij van haar zelfs geen secretaresse meer hebben, en heeft ze hem gedwongen een secretaris te nemen.

Babet: (*ongelovig*) En dat, terwijl er aast geen man te vinden is, die tweehonderd aanslagen per minuut aalt. Tjonge zeg, is madame Agendoorn echt zo jaloers?

Lucas: Jaloers? Na haar geboorte had dit woord in de Dikke van Dalen een heel andere omschrijving moeten krijgen. (*even in de verte*) En

op mijn schouders rust nu al vijftien jaren de taak om er, bij elke crisis, die in dit huis opborrelt, alles aan te doen het huwelijk van die twee te redden.

Babet: Oui, iek begrijp. U bent zeer zorgzaam, monsieur Lucas, en denkt altijd aan et welzijn van de echtelieden Agendoorn.

Lucas: Welnee. Maar als zij zich laten scheiden, zou het huis wel eens verkocht kunnen worden en verlies ik mijn job. Och ja, zeg, één ding moet je ook nog weten, zolang je als au-pair-meisje bij ons bent: meneer Hagendoorn heeft een kleine tic.

Babet: Tik? Ach, u bedoelt een tiktak! Bij ons in Frankrijk noemen we dat "la montre", de klok.

Lucas: Nee nee, een tic is heel iets anders, dat is meer eh... nou ja, dat doet er ook niet toe. Laat ik het zó zeggen: hij is ervan overtuigd, dat hij, om z'n greep op het leven niet te verliezen, absoluut een psychiater nodig heeft.

Babet: (*ontzet, tikt met vinger tegen d'r hoofd*) U bedoelt, monsieur Agendoorn is ierboven niet elemaal...?

Lucas: Ach wat, hem mankeert niets. Die onzin heeft hij zichzelf aangepraat, omdat zijn zakenvrienden het op allerlei party's voortdurend over hun psychiaters hebben, en toen vond meneer, dat hij ook zoiets moest hebben, om erover mee te kunnen praten.

Babet: Dat wil dus zeggen, dat monsieur een psychiater eeft, alleen, omdat iets dergelijks in zijn kringen tot de goede toon oort?

Lucas: Nou ja, in het begin wel. Maar toen dacht die psychiater op een gegeven moment toch iets ontdekt te hebben. Ze moeten toch "iets" doen voor hun geld, nietwaar. Meneer Hagendoorn was daar meteen enthousiast over en heeft dat op de eerstvolgende party dan ook onmiddellijk wereldkundig gemaakt.

Babet: En wat eeft die psychiater dan ontdekt?

Lucas: Och, in feite is het de grootste kolder. Meneer heeft zich tijdens een van die sessies eens iets laten ontvallen over zijn voorliefde voor mooie jonge medewerksters, waarna die man meteen uitvond, dat hij tijdens zijn kinderjaren te weinig moederlijke toeneiging heeft ontvangen.

Babet: Olala. Maar misschien dat monsieur bij bedoelde medewerksters dan ook nog wel iets meer dan moederlijke toeneiging eeft gezocht?

Lucas: Datzelfde zei z'n vrouw ook, toen ze er hem op betrapte hoe hij een van hen een meer dan achteloos klapje op haar bips gaf. Maar hij zei laconiek: "Liefje, dat kun je me niet kwalijk nemen. Je weet toch, mijn mammie is de ware schuldige."

Babet: Dan eeft die psychiater wel precies aangevoeld welk mankement monsieur Agendoorn nodig had.

Lucas: (*grinnikend*) Dat mag je wel zeggen. Maar kom, laten we dat thema liever rusten. Vertel jij me nu eerst maar eens hoe je voor je drie maanden durende au-pair-tijd uitgerekend hier terecht bent gekomen.

Babet: Dat was eel gemakkelijk. In Frankrijk oort men veel over de Nederlandse cultuur. En daar iek talen studeer, waaronder ook Nederlands, stond voor mij vast, dat ik iernaartoe zou komen, vooral ook om mijn uitspraak te verbeteren. (*heeft inmiddels op de kast een familiefoto ontdekt*) Oh, een familieportret! Eel mooi. Alleen, madame kijkt een beetje stuurs.

Lucas: Op die dag was ze nochtans uitstekend gehumeurd. Maar kom, laten we nu weer aan het werk gaan. Meneer Hagendoorn zal wel niet meer zolang op zich laten wachten. (*samen af in keuken*)

Babet: Oui, dan kan iek al voor et dessert zorgen.

Dorien: (*met Sigrid op uit eetkamer*) Lieve hemel zeg, hoe vaak hebben we ondertussen getoost op de nieuwe inrichting van je eetkamer? Ik begin me warempel al een beetje duizelig te voelen. Die likeur van jou is niet mis.

Sigrid: Och, veel bijzonders is het nu ook weer niet, maar het spul werkt inderdaad.

Dorien: Zie je wel. Maar kom zeg, nu moet ik toch echt gaan. Fons zit beslist al te wachten.

Sigrid: Thuis, denk je? Weet je dat zeker?

Dorien: Hoezo?

Sigrid: Het zou me niets verbazen als mijn Arnold hem niet weer had overgehaald om de bloemetjes buiten te gaan zetten.

Dorien: Och, dat van laatst bedoel je. Maar dat heb ik 'm vergeven. Je weet toch, Sigrid, zo zijn mannen nu eenmaal.

Sigrid: Nee nee, ik vond het echt geen stijl. We waren die zaterdagavond uitgenodigd door de bureu, maar 'n uur vantevoren kwam meneer op het idee om Fons z'n nieuwe auto te demonstreren.

Dorien: Ik weet er alles van. En het doel van de reis was uitgerekend die nieuwe blote meidenbar in de Pelgrimstraat.

Sigrid: Het is me nog steeds een raadsel, dat ik niet door had, dat het belazerde boel was. Die auto heeft hij voor z'n verjaardag gehad, en dat is nu alweer een half jaar geleden.

Dorien: Hoe ben je er eigenlijk achter gekomen?

Sigrid: Dorien, als ik je dát vertel! Als je eens wist hoe ik me geschaamd heb! Zoals gezegd, de bureu hadden ons op een etentje gevraagd,

en toen die van mij niet kwam opdagen, ben ik maar alleen gegaan en heb hen wijsgemaakt, dat Arnold met kiespijn in bed lag.

Dorien: Nou ja, als smoes was dat niet eens zo slecht.

Sigrid: (*honend*) Nee, maar dan had hij toch niet om half een strontbezopen bij de burens moeten komen aanzeilen. Met de stropdas om z'n voorhoofd en in een hemd, waaraan 'n mouw ontbrak. Nauwelijks binnen, probeerde hij onze buurvrouw 'n biljet van vijftig euro in d'r decolleté te frommelen, en ik zal je maar niet vertellen wat hij daarvoor van haar verlangde.

Dorien: Ja, dat zal wel gênant zijn geweest. Maar luister, Sigrid, ik wil wel even opmerken, dat mijn Fons veel te onnozel is om zelf op het idee van een dergelijk uitstapje te komen. Ik denk eerder, dat dit soort dingen uit de koker van je man komen.

Sigrid: Dacht je soms, dat ik dat niet wist? Maar je kunt het wenden of keren zoals je wilt, die van jou doet wel altijd dapper mee!

Lucas: (*inmiddels op uit keuken*) Ah, mevrouw Tielemans, staat u me toe u een aangename dag toe te wensen. (*tot Sigrid*) Mevrouw Hagendoorn, wenst u het middagmaal in de eetkamer te gebruiken, of in de keuken?

Sigrid: Omdat we maar met ons drieën zijn, bedoel je? Nee, doe toch maar in de eetkamer. Meneer zal nu wel elk moment komen.

Lucas: Zoals u wenst, mevrouw. (*af in keuken*)

Dorien: Och ja, Sigrid, vertel eens, hoe gaat het eigenlijk met jullie au-pair-meisje, die Babet?

Sigrid: (*enthousiast*) Goed, zeg ik je, hartstikke goed! Ik zou haar nu al eigenlijk niet meer willen missen. Ik moet er alleen voor waken, dat Arnold niet ook nog bij haar op rare gedachten komt.

Dorien: Ik kan het niet ontkennen, in dat opzicht ben je echt niet te benijden. En het is toch wel treurig, dat jij je daarom ook al moet bemoeien met het aannemen van personeel voor de firma.

Sigrid: (*lijdend*) Wat rest me anders? Noem het voor mijn part een soort zelfbescherming. Maar het is inderdaad zo, dat bij ons alleen nog maar mannelijke medewerkers in aanmerking komen. (*tevreden*) En in plaats van een heupwiegende secretaresse, moet hij het nu zelfs stellen met een gortdroge secretaris.

Dorien: (*zorgelijk*) Vind je dat niet toch een beetje overdreven?

Sigrid: Hoezo? Wat mijn heer gemaal doet, dat is pas overdreven!

Dorien: Nou ja, jij zult wel het beste weten wat je doen moet. Maar luister, liefje, ik ga er nu echt vandoor.

Sigrid: (*samen richting doorgang*) Ja ja, natuurlijk. Mooie dag verder nog en de groetjes aan Fons.

Dorien: Doe ik. Och ja, zeg, dat vergat ik nog te vragen, hoe staat het eigenlijk met Hayo? Is hij nu thuis, of nog op de universiteit?

Sigrid: Voor zover ik weet, zal hij wel op z'n kamer zijn.

Dorien: *(samen af, deels onzichtbaar)* Dan doe hem de groeten van mij, en natuurlijk ook van Arnold.

Sigrid: *(onzichtbaar)* Wacht, laat me je helpen met de jas. Zo, zie je wel. Trek 'm maar goed dicht, want het is koud... Doei! *(men hoort de deur in het slot vallen; Sigrid terug en af in de eetkamer; dan hoort men nog eens de bons van de voordeur)*

Arnold: *(op via doorgang)* Tjonge, dat was me wel weer het dagje. *(tot Lucas, die haastig uit de keuken is komen toeschieten, om hem van z'n jas te ontdoen)* En, Lucas, nog iets nieuws? M'n vrouw zal wel thuis zijn, neem ik aan, want ik zag mevrouw Tielemans nog net in d'r auto stappen.

Lucas: Dan zal mevrouw ongetwijfeld met het een of ander bezig zijn in de eetkamer.

Arnold: *(al naar de kast)* Dan laat haar maar rustig nog even bezig "blijven", kunnen wij nog vlug een aperitiefje pakken.

Lucas: *(bescheiden afwerend)* Pardon, meneer, ik ben in dienst.

Arnold: *(twee flessen tevoorschijn halend)* Cognac of whisky?

Lucas: *(kunstmatig)* Meneer Hagendoorn! *(dan bescheiden)* Een cognac graag.

Arnold: *(heeft twee glaasjes gepakt, schenkt, ze toosten elkaar woordloos toe en drinken, dan, om zich heen doelend)* Weet je, Lucas, als mijn vrouw er niet is, komt me dit vertrek dubbel zo groot voor. Mijn psychiater is van mening...

Lucas: Meneer Hagendoorn, als ik u even mag onderbreken: meneer Wieland, uw boekhouder, heeft al twee keer gebeld.

Arnold: Wieland? Wat moet de oude schurk dan nu weer? Ik heb hem toch duidelijk gezegd, dat etentje in de Oriëntbar als zakelijke onkosten te boeken!

Lucas: Ik geloof niet, dat het daarom ging. Hij was nogal opgewonden en wou hiernaartoe komen. *(er wordt aangebeld)* Het zou me niets verbazen als 'm dat al niet is. *(af via doorgang, met jas, komt daarna, zonder jas en met Wieland, terug)*

Wieland: Meneer Hagendoorn, neemt u mij niet kwalijk, dat ik u hier in uw privé-omgeving kom storen, maar ik ben van mening, dat de kwestie waar het om gaat, dit noodzakelijk maakt.

Arnold: Nou, dan laat maar eens horen. *(doelt op het drinkgerei)* Ook een kleintje?

Wieland: Nee, dank u, ik ben zakelijk hier.

Arnold: *(geeft Lucas teken de boel aan de kant te doen; Lucas zet de flessen in de kast, daarna met de twee glaasjes af in de keuken)* Ik ben een en al oor.

Wieland: *(wacht duidelijk tot Lucas weg is, dan, tikkeltje samenzweerderig)* Arnold, ik moet tóch nog eens op die aangelegenheid terugkomen.

Arnold: En wat is dat voor een aangelegenheid, als ik vragen mag?

Wieland: Allé, hou je nou niet van de domme. Het gaat om die Sacha van Bladel. We hebben het er gistermorgen al over gehad.

Arnold: O nee, meneer Wieland, niet alweer! *(kijkt gejaagd om zich heen, luistert even aan de deur van de eetkamer)* Die zaak is afgedaan. Juffrouw van Bladel is m'n nieuwe chauffeuse en daarmee basta!

Wieland: Arnold, een vrouw als chauffeuse van de directeur, dat zorgt voor onrust in de firma. Dat zou in de tijd van je vader nooit gebeurd zijn! Het is ondertussen het gesprek van de dag!

Arnold: *(neemt ergens plaats)* Alleen, omdat ik een vrouw in die functie heb aangenomen? Kom nou!

Wieland: Nee, dat niet. Maar waar het om gaat, is... Arnold, je wil toch, dat ik steeds open en eerlijk met je spreek, nietwaar, net als vroeger met je vader.

Arnold: *(onwillig)* Ja, natuurlijk.

Wieland: Luister. Iedereen in de firma heeft natuurlijk allang kennis genomen van het verbod van je vrouw, waardoor het je niet eens is toegestaan een vrouwelijke secretaresse te nemen. Daar heeft men begrip voor, zij het dan ook onder het nodige geginnegap.

Arnold: Daar kan ik best mee leven. Maar vertel me nu eindelijk eerst eens, wat het grote probleem dan wél is!

Wieland: Arnold, ik ben lang genoeg aan de firma verbonden, om op deze toon met je te mogen praten, en ik vraag je, begrijp je het dan niet? Op de plek, waar eigenlijk een secretaresse thuishoort, zet je, om je jaloerse vrouw niet tegen je in het harnas te jagen, een manspersoon neer. Oké, het zij zo. Mannen worden nu eenmaal geacht de kuren van hun vrouw met geduld te dragen. Maar dan neem je, als opvolger van je persoonlijke chauffeur, een charmante jonge vrouw in dienst! Nota bene een beauty, met benen tot aan haar kont, die ze dan ook nog door haar korte rokjes...

Arnold: *(springt geschrokken overeind, zich er opnieuw van vergewissend, dat het niemand gehoord heeft)* Ja ja, meneer Wieland, ik weet wat u bedoelt, ook zonder dat u zich in details verliest. Maar u moet de zaak ook eens van mijn kant bekijken. Ik wil mijn vrouw immers niet bedriegen! Maar voortdurend alleen mannen

om me heen, op kantoor en tijdens mijn bezoeken aan zakenrelaties, dat is in- en intriest! Bovendien hebben wetenschappelijke studies uitgewezen, dat een gepast aandeel van vrouwelijke medewerksters op de bedrijfsvloer, het desbetreffend klimaat aanmerkelijk kan verbeteren.

Wieland: Ik ben nu al dik dertig jaren als boekhouder aan deze firma verbonden. Eerst onder je vader. En toen was van turbulentie, zoals vandaag de dag onder jouw leiding, absoluut geen sprake. En het spijt me, dat ik dat nu zo ongegeneerd moet zeggen, maar je vader had ook geen problemen met zijn vrouwelijke medewerksters.

Arnold: (*vrolijk*) Die heb ik net zomin. Maar ik zou ze gegarandeerd wél hebben zónder enig vrouwelijk schoon om me heen.

Wieland: (*klaaglijk*) Arnold!

Arnold: Kom nou, meneer Wieland! Vrouwen hebben nu eenmaal de gave door hun aanwezigheid de scherpe kantjes van de streng zakelijke sfeer te slijpen. En zoals gezegd, zij zijn bevorderlijk voor het behoud van een gezond bedrijfsklimaat. Als mijn vader vroeger bedrijfseconomie gestudeerd had, zou hij dat geweten hebben.

Wieland: (*richting zaal, in zichzelf*) Dat klopt. Ofschoon je meer aandacht schenkt aan de vrouwen, dan aan het bedrijf zelf.

Arnold: (*argwanend*) Zei u iets?

Wieland: Nee, ik heb alleen maar even tot tien geteld. Maar eh, hoe is het je eigenlijk gelukt de bedrijfsraad te overtuigen van de noodzakelijkheid, juffrouw van Bladel als je nieuwe chauffeuse aan te nemen?

Arnold: Geen enkel probleem. Ik heb alleen maar een paar keer het woord emancipatie laten vallen en nog wat gepreveld over de rol van de vrouw in de keuken.

Wieland: In de keuken?

Arnold: (*zich vlug verbeterend*) Maatschappij! De rol van de vrouw in de maatschappij, dat bedoelde ik.

Wieland: (*gemelijk*) Ja ja, je weet het wel te brengen. Maar eh, er was toch ook nog een andere sollicitant, als ik me niet vergis.

Arnold: U bedoelt die van het arbeidsbureau? (*verachtelijk*) Als ik nog denk aan de eerste rit, die ik met dat portret bij wijze van proef heb gemaakt! Hij gaat achter het stuur zitten, ik neem achterin plaats, om nog wat papieren door te nemen, en dan merk ik opeens, dat hij stapvoets rijdt. Natuurlijk wil ik weten wat dat te betekenen heeft en tik hem dus vanachter op z'n schouder. Hij slaakt een ijzelijke kreet, springt uit de auto, gaat er als een haas vandoor en laat mij, temidden van alle andere verkeersdeelnemers, gewoon staan!

Wieland: (*onthutst*) Dat meen je niet! Hij is er zomaar tussenuit gegaan?

Arnold: Nou ja, hij kwam ook meteen weer terug, en toen biechtte hij me op, dat hij jarenlang de lijkwagen bij een begrafenisonderneming had gereden.

Wieland: En verder waren er geen sollicitanten?

Arnold: Eentje nog, maar die had privé geen eigen auto en dus ook geen rijervaring. Hij deed alles met de trein, zei hij. Bovendien was hij nog bijziende ook. Ik durf te wedden, dat hij 's morgens met z'n koffer op het stationstoilet gaat zitten en er zich tegen de avond over verwonderd, dat hij nog niet op de plaats van bestemming is.

Wieland: Weet je vrouw eigenlijk, dat je die aantrekkelijke juffrouw van Bladel in dienst hebt genomen?

Arnold: *(geschrokken)* Pssst! *(vinger tegen de lippen, luistert opnieuw aan deur eetkamer, terug, gedempt)* Nee, natuurlijk weet ze dat niet. En u mag er tegen haar ook met geen woord over reppen! Dat moet u me beloven!

Wieland: *(lijdzzaam)* Voor mijn part. *(met 'n zucht)* Ik beloof 't.

Arnold: Ha, u bent een echte vriend. En eh, u doet er ook maar beter aan, niet alles voor waar aan te nemen, wat de mensen zoal vertellen. Natuurlijk, mijn vrouw doet net zo alsof zij de baas is, maar in feite maak "ik" de dienst uit, dat begrijpt u wel. *(nu zelfzeker, terwijl Sigrid, achter zijn rug, op komt uit de eetkamer)* Weet u, wij moeten de vrouwen dat gevoel van dominantie gewoon gunnen, zonder hen te laten blijken, dat wij het zijn, die de lakens uitdelen. *(tevreden over zichzelf, terwijl Wieland moeite doet hem erop attent te maken, dat Sigrid achter hem staat)* Ik zal u eens iets vertellen, en dat doe ik alleen maar, omdat u mijn vriend bent. Voor ons mannen is het weliswaar een moeilijke opgave om met vrouwen te moeten samenleven, maar helemaal zonder kunnen we ook niet. Op de een of ander manier vormen ze een soort toegevoegde waarde aan ons bestaan. En dan bedoel ik natuurlijk niet het soort, waarmee je al een langjarig huwelijk achter de rug hebt.

Sigrid: *(met volume)* Ik hoop, dat ik de heren niet stoort?!

Arnold: *(schrikt zich 'n ongeluk, draait zich om)* Gadsiederrie!

Sigrid: *(streng)* En?

Arnold: *(overdreven vriendelijk)* Gadsiederrie, wat 'n verrassing, wilde ik zeggen. Blij je te zien, liefje.

Sigrid: Hou je gedeisd en ga zitten! Dit is niet de eerste keer, dat je de mond weer eens te vol hebt genomen!

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto